

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

*Ογδοον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
 εδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

*Ετος χίλια δώδεκα κι' εννιάκός' άκόμα,
 βλοι την' Ανόρθωσι δάχουνε' στο στόμα.

*Οκτώβρης έξη.
 *Άρης θά τρέξη.

Πούντος χίλια και διακόσα κι' εικοσιεπτά συνάμ.π.
 *στης' Ανατολής την πλάσιν ίερου πολέμου δράμκ.

*Ηχος παιάνων
 τρόμος τυράννων.

Α:

Βάρβαρη των Τούρκων γέννα,
 που δεν παύεις όλοένα
 να ξεονθς επί της γής
 τους άτιμους σου σφαγείς.

Φάρα μπόγηδων έξάλλων,
 και σε τουτον τον καιρό
 ζής άκόμη χάριν άλλων,
 πούναι Τούρκοι με πταιρό.

Αιμ' άπ' τη ματιά σου στάζει
 κι' ό Προφήτης σου προστάζει
 να τρυφές σε χαλασμούς.

Χάσου ηγά, παληκοουφάλα,
 ποθεις τώρα μέσα' σ' άλλα
 και Συντάγματος θεσμούς.

Β'.

Καράβι, καραβάκι, που πῆς γιαλό γιαλό;
 που πάω μη σὲ μέλη... πήγαινε στὸ καλό.
 Ἄπάνω 'στ' ἄρμενά σου ναυτόπουλα πηδοῦν
 καὶ δόξαι, παρασμέναις ναυμάχων τραγουδοῦν.

Κυττάξω σὲ μεγάλη πελάγη νικηφόρα
 πυρπολητοῦ δαυλό...
 ὅτῃ φωτεινὴ γραμμὴ του χάραξε δρόμο τώρα,
 καὶ σύρ'ε' στὸ καλό.

Γ'.

Φεύγουν ἀρχοντοπούλα μας,
 φεύγουν Βασιλόπουλα μας,
 κι' ἀπ' τὰ μάτια τῆς Κορώνας στάζει δάκρυ σιγηλό,
 τὰ βλαστάρα της φιλεῖ
 καὶ μὲ πόνο τοὺς μιλεῖ:
 σύρτε σύρτε' στὸ καλό.

Ἦχοι σήμερα παιῖνος καὶ Τυρταίου ποιητοῦ,
 κυματίζουνε καὶ ράσα μὲ σημαίαις τοῦ Στρατοῦ,
 καὶ μονάκριβοι λεβένταις φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 καὶ φοροῦνε τὸ χαλί.

Φεύγουν φεύγουν τὰ παιδιὰ μας,
 μ' αὐτὰ φεύγει κι' ἡ καρδιὰ μας...
 κύτταξέ τα πῶς περνᾶνε.

Κι' ἀπὸ καθενὸς ψυχὴ
 βγαίνει μία προσευχὴ:
 ὁ σταυρὸς μαζί των γάιναι.

Ἄχ! ἄς εἶχα τώρα νεῖατα μεστομένα, λιγερά,
 νὰ γινόμενα φαντάρους δίπῳς ἡμουν μιά φορά,
 κι' ἀντικρύζωντας μὲ πίστι τῆς γαλιζίας τὸν Σταυροῦ
 νὰ κτυποῦσα τοὺς φονιάδες' στῶν παιδιῶν μας τὸ πλευρό.

Μιά πλάσις Χριστιανικὴ
 βροντῶσα καὶ πολεμικὴ
 διαβαίνει τώρα ἔμπρὸς μου.

Ὅσα σφαιρῶν σφουρίγματα
 τόσα τρανὰ κηρύγματα
 ἐλευθερίας τοῦ κόσμου.

Ἐ' ὄλο τὸ γένος πολέμου μένος.

Φ.— Ἀρχιστε λοιπόν, καλέ μου,
 μὲ τραγοῦδα τοῦ πολέμου
 μέρα νύκτα νὰ βροντᾶτε,
 καὶ μ' ἐκεῖνα ν' ἀπαντᾶτε
 ὅτους εἰρηνικοὺς προστάτας
 καὶ τοὺς διακοδιπλωμάτας.

Ἔξω βρώμας, ἔξω ρῦποι,
 βρόντοι' στὴν Ἀνατολή,
 κι' ἦτον ἓνα καρδιοκτύπι
 τῆς Δευτέρας ἢ Βουλῆ.

Στέλλομα' στὸν Τοῦρκο νότα,
 δὲν φιλοῦμε σὰν καὶ πρῶτα
 κανενὸς τρανοῦ ποδιᾶ.